

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **T. H.**, zast. Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, **za účasti osoby zúčastněné na řízení:** plk. Mgr. Bc. L. P., v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2019, č. j. 10 A 66/2016 - 83, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým městský soud výrokem I. zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2016, č. j. MV-6562-2/KM-2016, a rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 1. 12. 2015, č. j. KRPA-457805-5/ČJ-2015-0000KR, a výrokem II. nařídil povinnému subjektu poskytnout žalobci informace, které požadoval podle § 13 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), v žádosti ze dne 13. 11. 2015 pod bodem 3) – jakou vysokou školu vystudoval plk. Mgr. Bc. L. P. (dále jen „osoba zúčastněná na řízení“), na jaké vysoké škole a v jakém oboru získal akademické tituly magistr a bakalář, které používá v úředním styku, a bodem 4) – zda byla osoba zúčastněná na řízení přede dnem 1. 1. 1990 členem nebo kandidátem Komunistické strany Československa, a to do 15 dnů od právní moci v záhlaví označeného rozsudku městského soudu.

[2] Společně s kasační stížností podal stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Návrh na přiznání odkladného účinku stěžovatel odůvodnil odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, ze kterého vyplývá povinnost správního orgánu pokračovat v řízení po zrušení jeho rozhodnutí krajským soudem bez ohledu na to, zda byla podána kasační stížnost. Stěžovatel by tedy musel vydat ve věci nové rozhodnutí ještě před rozhodnutím o kasační stížnosti ve věci samé. Pakliže by Nejvyšší správní soud kasační stížnosti vyhověl, tj. napadený rozsudek městského soudu

by zrušil, původní rozhodnutí žalovaného by „obživlo,“ což by mělo negativní dopad do právní sféry účastníků řízení.

[4] Žalobce k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedl, že považuje dobu, po kterou se domáhá poskytnutí informace, za faktickou nevymahatelnost práva na informace v reálném čase. V závěru však poznamenal, že rozhodnutí o odkladném účinku ponechává zcela na úvaze Nejvyššího správního soudu.

[5] Osoba zúčastněná na řízení se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřila. Pro úplnost Nejvyšší právní soud uvádí, že osoba zúčastněná na řízení se k žádosti o poskytnutí informací vyjádřila v řízení před povinným subjektem. Z obsahu správního spisu vyplývá, že s poskytnutím informací týkajících se služebního poměru (funkčního zařazení, služebního příjmu, kázeňských řízení) souhlasila. S poskytnutím informací o svém vysokoškolském vzdělání a členství v Komunistické straně Československa nikoliv. K informaci o dosaženém vzdělání uvedla, že se jedná o informaci bezprostředně zasahující do jejího soukromého a osobního života. Žadatel podle jejího názoru svými dotazy nesledoval zájem veřejný, nýbrž soukromý. Ohledně členství v Komunistické straně Československa uvedla, že se jedná o údaj citlivý, přičemž žádný obecně závazný předpis jí neukládá povinnost tuto informaci poskytnout. Z tohoto důvodu osoba zúčastněná na řízení uvedla, že požadovanou informaci povinnému subjektu neposkytne.

[6] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí městského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[8] Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelem a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě splněny.

[9] Otázkou, zda může požádat o přiznání odkladného účinku také žalovaný, se Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49. K tomu uvedl: „*Také správní orgán tedy může navrhnout při podání kasační stížnosti, aby jí byl přiznán odkladný účinek, a to ze stejných důvodů jako žalobce (§ 73 odst. 2 a 4, § 107 s. ř. s.). Přiměřeným užitím § 73 odst. 2, 4 s. ř. s. v kasačním řízení je v první řadě třeba rozumět, že stěžovatel se může domáhat odkladného účinku poukazem na stejné zákonné podmínky jako žalobce. Možnost přiznání odkladného účinku je ovšem podmíněna jejich naplněním.*“

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval podmínku nepoměrně větší újmy na straně stěžovatele vzhledem k újmě hrozící jiným osobám. Stěžovatel spatřuje podstatu tvrzené újmy v tom, že pokud by povinný subjekt informace poskytl a Nejvyšší správní soud by napadený rozsudek městského soudu zrušil, původní rozhodnutí (dříve pravomocně zrušené) by „obživlo.“

pokračování

[11] Nejvyšší správní soud dodává, že touto problematikou se zabýval rozšířený senát zdejšího soudu v usnesení ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, ve kterém uvedl: „*Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu žalovaný obává, by pro něj byl zásadním zásabem, kterým by byl důležitý veřejný zájem skutečně obrožen.*“ V témže usnesení pak uvedl: „*Obtížně řešitelná procesní situace není bezprostředním obrožením důležitého veřejného zájmu. Dodržení závazného právního názoru a v tomto důsledku pouhá hrozba existence dvou rozhodnutí ve stejné věci, včetně dvou protichůdných hmotněprávních rozhodnutí, nemůže proto pro žalovaného bez dalšího představovat újmu dosahující intenzity požadované pro přiznání odkladného účinku.*“

[12] Nejvyšší správní soud proto uvádí, že existence „obzvláštního“ rozhodnutí sama o sobě nepředstavuje důvod pro přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

[13] Přestože žalovaný (vyjma „obživnutí“ zrušeného rozhodnutí) dále netvrdil, v čem by měla spočívat nepoměrně větší újma, než jaká může přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám, Nejvyšší správní soud má za to, že tato újma vyplývá z obsahu správního spisu. Předmětem řízení o kasační stížnosti je totiž otázka, zda povinný subjekt měl požadované informace poskytnout v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, či nikoliv, resp. zda tuto otázku správně posoudil městský soud. Pokud by Nejvyšší správní soud vyřešil právní otázku ve prospěch stěžovatele, tj. napadený rozsudek městského soudu by zrušil a tím zbavil povinný subjekt povinnosti poskytnout vyžádané informace, šlo by o úspěch v praktické rovině *de facto* nulový, neboť informace by mezitím již byly poskytnuty. Přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti nemůže za této situace představovat újmu na právech žalobce nepoměrně větší, než jaká hrozí stěžovateli, neboť pokud Nejvyšší správní soud shledá, že kasační stížnost není důvodná, dojde k odložení poskytnutí informací na pozdější dobu. To však nepředstavuje újmu natolik závažnou, že by převážila nad újmu způsobenou nezvratnými následky, které by nastaly v případě nepřiznání odkladného účinku.

[14] Nejvyšší správní soud dále posoudil žádost o přiznání odkladného účinku i z hlediska zbývajících podmínek stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s. Podmínku absence rozporu s důležitým veřejným zájmem považuje Nejvyšší správní soud za splněnou. Již dříve v usnesení ze dne 21. 12. 2017, č. j. 10 As 345/2017 – 35 uvedl: „*Je pravda, že obecně existuje veřejný zájem na poskytování informací, což potvrzuje i samotná skutečnost, že zákonodárce se rozhodl k jeho zachování přijmout obecně závaznou právní úpravu. V projednávané věci [pozn. Nejvyššího správního soudu: odmítnutí poskytnutí informací týkajících se příslušníka Policie České republiky o jeho vzdělání a služebním příjmu za období měsíce ledna až července 2014] ovšem tento obecný veřejný zájem soupeří s jiným důležitým veřejným zájmem, kterým je ochrana údajů o majetkových poměrech třetích osob, resp. ochrana dalších osobních údajů. Srovná-li Nejvyšší správní soud tyto dva veřejné zájmy, dospívá k závěru, že ochraně těchto údajů je nutno dát dočasně přednost právě s ohledem na nezvratné následky, které by nastaly v případě, kdyby Nejvyšší správní soud účinky napadeného rozsudku neodložil. Je-li ve věci samé tedy spor o to, zda stěžovatel má, či nemá informace poskytnout, je namístě chránit tyto údaje do doby, než Nejvyšší správní soud rozhodne ve věci samé.*“ [pozn.: podtrženo Nejvyšším správním soudem].

[15] Předmětem nyní projednávané věci je posouzení shodné otázky, jako ve výše uvedené dřívější věci, a sice to, zda má či nemá stěžovatel povinnost požadované informace poskytnout. Z toho důvodu Nejvyšší správní soud setrvává na dříve vyslovených závěrech o nezbytnosti ochrany požadovaných informací do rozhodnutí ve věci samé.

[16] Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[17] V této souvislosti Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné zdůraznit, že rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je pouze dočasné povahy a nijak nepředjímá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o věci samé.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 24. července 2019

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu